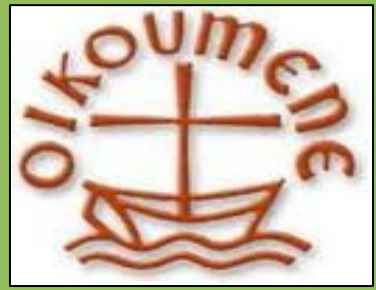

„Az Úr közel!”

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
MISSZIÓI ÉS EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGÁNAK HÍRLEVELE

2017. február

A MEÖT közelgő eseményei:

Február 2. csütörtök 12.00:	Teológiai és Keresztény Egység Bizottsági ülés
Február 2-5. csüt.-vasárnap:	KÖSZI Téli berek értékkereső tábor
Február 6. hétfő 10.00-12.00:	Theológiai Szemle Szerkesztő Bizottsági Ülés
Február 6. hétfő 12.00-14.00:	Missziói és Evangelizációs Bizottsági Ülés
Február 7. kedd 12.00:	Női Bizottsági ülés
Február 9. csütörtök 12.00:	Iffjúsági Bizottsági ülés
Február 12. vasárnap:	Házasság hete nyitó istentisztelet (Debreceni Református Nagytemplom)
Február 13. hétfő 10.00:	Vallásközi és Dialógus Bizottsági ülés
Február 13. hétfő 14.00:	Október a Reformáció Hónapja Bizottsági ülés
Február 19. vasárnap:	Házasság hete záró istentisztelet (Budapest belvárosi Nagybaldogasszony – főplébánia – templom)
Március 2. csütörtök 9.00:	Konferencia (DRHE), Szociáletikai Bizottság (Debrecen)
Március 3. péntek:	Világimnap

Ne sirj!

Ne sirj azért, mert szeretsz engem!
A halál nem jelent semmit.
Csupán átmentem a másik oldalra.
Az maradtam, aki vagyok, és te is önmagad vagy.
Akkor egymásnak voltunk, azok vagyunk mindörökre.
Úgy szólíts, azon a néven, ahogy mindig hívtál.
Beszélj velem, ahogy mindig szoktál, ne keress új szavakat.
Ne fordulj felém ünnepélyes szomorú arccal, folytasd kacagásod, nevéssünk együtt, mint mindig tettük.
Gondolj rám, kérj, mosolyogj rám, szólíts, Hangozzék nevem a házukban, ahogy mindig is hallható volt.
Ne árnyékolja be távolságtartó pátoasz.
Az élet ma is olyan, mint volt, ma sem más.
A fonalat nem vágta el semmi, miért lennék a gondolataidon kívül...
csak mert a szemem nem lát...
Nem vagyok messze ne gondold.
Az út másik oldalán vagyok, lásd jól van minden.
Meg is fogod találni lelkemet, és benne egész letisztult szép, gyöngéd szeretetemet.
Kérlek légy szíves... ha lehet, töröld le könnyeidet és ne sirj azért, mert annyira szeretsz engem.

Szent Ágoston

Hírlevelünkbe a február havi áhítatokat

Mészáros Kálmán

baptista lelkipásztor,

a Baptista Teológiai Akadémia tanszékvezetője

valamint

János Ferenc

a Magyar Pünkösdi Egyház

Ifjúsági és Családepítő Szolgálat misszió vezetője

írta

Bízzuk Újra Életünket Krisztusra!

Ez újév fordulóján ismét kezembe vettem régi határidő naplóm. Mielőtt végleg félreteszem, hogy az újjal váltsam föl, végiglapozom. A zsoltárral együtt „*emlékezem az Úr tetteire, visszagondolok csodáira. Végiggondolom minden tetteted, elmélkedem dolgaidon.*” (Zsolt. 77,12-13.) Számtalan bejegyzés, esemény, program már a múlté, és csak az emlékezet őrzi. Vannak természetesen olyanok is, amelyek átívelnek az év fordulóján, és folytatódnak majd a jövőben. Mindehhez — Jakab apostol szavaival — hozzá kell tennem: *Ha az Úr akarja, és élünk!*

A Krisztusban hívő ember számára természetes, hogy időről időre számvetést készít. Ezáltal nemcsak lelkiismeretét tisztázza, de könnyebben felfedezi Isten vezetését a múltban saját életére nézve. Ez ösztönzi a hálaadásra, de ugyanakkor alapot ad a reményre, hogy Isten soha nem hagy el, érdemes bízni benne! Amikor az új esztendő határán visszatekintünk a mögöttünk lévő év eseményeire, nem mehetünk el közömbösen mindazon élmények és történések mellett, amelyeket baptista közösségünk körében, a keresztyének nagy táborában, magyar népünk között és a mindennapokban átélhettünk. Méltó az Úr, hogy mindezekért hálát adjunk és dicsérjük őt!

Ám a számvetés azt is elénk hozza, mennyire nem volt könnyű a mögöttünk hagyott esztendő. Míg a világ egyik részét a terrorizmus tartja félelemben, a másik felén éhínség, járványok, ismeretlen eredetű betegségek, természeti katasztrófák, otthonokat romba döntő árvizek, politikai pártviszályok, vagy háborús összecsapások dúlnak. A napi híradásokban rendszeresen halljuk, hogy számos országban mindezek egyszerre, egy időben jelentkeztek. Az is aggasztó lehet, hogy nemcsak világszerte, de kis országunkban is emelkedő tendenciát mutat a bűnözés, erkölcstelenség, házasságtörés, abortusz, az alkoholizmus, a kábítószer-függőség, tiszteletlenség, korrupció, hűtlenség, nyílt hitszegés, és nincs vége a felsorolásnak. Ezek sajnos, mérgezik társadalmunk közgondolkodását, veszélyeztetik gyülekezeteink, és benne családjaink szellemi tisztánlátását és morális felfogását. Bár sokféle veszély fenyegette

közösségünket az eltelt időben, e szellemi harcok közepette azonban Isten mégis megőrzött bennünket békességben, és áldással végezhattük a ránk bízott missziómunkát.

A szennyes árral szemben soha sem volt könnyű előre haladni. De mikor ígért Krisztus az őt követőknek könnyű és problémamentes életet? Ő kezdettől fogva ezt mondta tanítványainak: „*Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztyét mindennap, és úgy kövessen engem...*” (Lk 9,23.) Önmegtagadásról, kereszthordozásról, üldöztetésről, halálról nem szívesen hall a mai ember sem. Pedig a Krisztus követése sokszor jár együtt a világ részéről tapasztalható értetlenséggel és gúnyoló megvetéssel. Aki nem süllyed le az istentagadó, e világi erkölcstelen korszellem szintjére, azt egy idő után rendszerint kiközösítik, megbélyegzik, és naiv álmodozónak tekintik. Jézus fölkészítette tanítványait arra is, hogy lesznek idők, amikor a világ gyűlölettel néz Isten tiszta életű gyermekeire, mert nem tudja elviselni ragaszkodásukat az örök érvényű értékekhez. És itt most nem egyfajta vallásüldözésről van szó, sem egyik vagy másik felekezet elnyomásáról, hanem arról, amiről a Biblia így szól: „*Mindazokat, akik kegyesen (más szóval: elkötelezett hívőként) akarnak élni Krisztus Jézusban, üldözni fogják...*” (2Tim 3,12.) Talán emiatt vannak az igazi keresztyének mindig is kisebbségben!

Érdeemes azon elgondolkodni, hogy míg a legutóbbi népszámlálás idején országunk lakosságának mintegy kétharmada jelezte, hogy valamely egyház tagja, ennek mindössze tíz százaléka jár időszakosan templomba. Azt viszont már csak a Jó Atya tudja, hányan lehetnek azok, akik teljes szívvel és meggyőződéssel föl vállalják, hogy Krisztushoz méltóan élnek.

Jézus kortársai között is sokan voltak olyanok, akik beleszülettek valamilyen vallásos tradícióba, és vallásosnak is hitték magukat, mégsem volt semmilyen személyes Isten-élményük. Még Izráel tanítói között is akadtak Nikodémushoz hasonlóan tiszteletre méltó emberek, akiknek minden ismeretük és tudományuk ellenére be kellett látniuk, hogy újjászületés nélkül meg sem sejtetik Isten Országának titkait. A sötétség fedelmének ígézetében hatalomvágy, kapzsiság, anyagiasság, vallásos gőg, féltékenység, hazugság jellemezte életüket. Ezért nem tudták elviselni a rendíthetetlen igazságot képviselő, bűn nélküli Jézus Krisztust, az Isten Fiát, inkább szembefordultak vele és keresztre feszítették, mintsem hogy bűneiket felismerjék és életük megváltozását tőle remélik.

Nekünk, keresztyéneknek, Krisztussal kell sorsközösséget vállalnunk, életünknek hozzá kell hasonlónak válnia. Az ő igazságát kell hirdetnünk és megélnünk ebben a mai világban is, bármi legyen is ennek a következménye. Nem lehetünk követendő példák embertársaink között, és nem fejthetünk ki pozitív hatást a társadalomban, ha a „királyi törvény” nem lesz jellemzője életünknek. Ezt az Úr Jézus Krisztus így rendelte testamentumként követőinek: „*Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek. Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok...*” (Jn 13,34-35.) Ez az ismeretjel különbözteti meg az Isten gyermekeit a világ fiaitól. Az első század keresztyén nemzedéke ez által gyakorol mély benyomást korának pogány társadalmára, és lett annak csendes átforgatója. Példamutató életük, nemes gondolkodásuk, magasabb rendű erkölcsi felfogásuk, önzetlenül tiszta szeretetük, becsületes életvitelük, sokakat Krisztushoz vonzott. Ma sincs más lehetőségünk, és nincs más eszközünk, amivel hasznára lehetünk a megzavarodott, Istentől eltávolodott, bűneiben tévelygő világnak.

Amikor most a következő, 2017-es évre tekintünk, még sok dolog ismeretlen előttünk. Ebben az esztendőben emlékezünk meg a Reformáció 500 évvel ezelőtt elindult lelki megújulási folyamatára. Még ma is van miben reformálódunk. Legyünk készen Krisztustól kapott missziós küldetésünk további hűségese betöltésére. Isten legyen segítségünkre, hogy Szentlelkének ereje által képesek legyünk magánéletünkben, családjainkban, helyi és országos közösségünkben ezt a krisztusi programot töretlenül érvényre juttatni. A jelszó a régi: *Bízzuk Életünket Újra Krisztusra!*

Isten az, aki hozzád illő társat alkotott számodra

„Azután ezt mondta az Úristen: Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat.” (1Móz 2,18.)

A mai áhítat fő gondolata, hogy Isten hogyan alkotott társat, miután megteremtette az embert, mint istenképű lényt. Isten maga leheli bele a saját lelkét az emberbe, ennek ellenére valami hiányzik az ember életéből. A környezete és Istene megismerése közben egy felismerésre ébred, melyet pontosan Isten fogalmaz meg. Így olvasunk erről Mózes első könyvében: *„Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzá illő segítőtársat.”*

A teremtés folyamatában újra és újra azt olvassuk a Bibliában: Láttá Isten, hogy minden, amit alkotott igen jó. Mégis a mai áhítat gondolatában azt olvassuk, Isten arról beszél, hogy valami nem jó, valami hiányzik az ember életéből. Ezt az űrt maga Isten fogja megszüntetni úgy, hogy alkot valamit, pontosabban valakit, aki ezt a hiányt betölti.

Kedves Olvasók! Ezen a héten, a Házasság hetében adjunk hálát Istennek, hogy hozzá illő segítőtársat alkotott az embernek. Ugyanakkor azt se feledjük, hogy számunkra is ő adta a házastársunkat, hogy ne legyünk egyedül, hogy társra találjunk, és igazi segítőtárssá válhassunk egymás számára.

Akik még nem találták meg társukat, azok imádkozzanak, hogy a megfelelő időben mutassa meg nekik Isten a számukra elkészített segítőt. A házasságban élők kérjék Isten áldását kapcsolatukra és családjukra, hogy minél jobb segítői és kiegészítői lehessenek egymásnak.

Napjainkban egyre több negatív hatás éri a házasságokat, így egyre nehezebb és nehezebb megőrizni a jól működő szövetségeket. Isten hozta létre a házasságot, tehát ő ismeri annak működését. Aki kitálta és megtervezte a házasságot, ő tud használati utasítást adni a működtetéséhez is. Azonban egyházaink és gyülekezeteink a megromlott,

vagy válságban lévő házasságok szervezetei lehetnek, hiszen Isten követeként ez is a feladataink közé tartozik.

A mai nap imádsága ez legyen: *Istenem hálát adok neked, hogy nem akarod, hogy egyedül legyek és adtál házastársat számomra, aki hozzám illő és segítőtársam, aki számomra megfelelő. Segíts, hogy értékelni tudjam őt, mint Istentől kapott ajándékot.*

A hozzáillő társ teremtése

„Akkor kivette az egyik oldalbordát, asszonnyá formálta az Úristen és odavitte az emberhez. Akkor ezt mondta az ember: Ez most már csontomból való csont, testemből való test. Asszonyember legyen a neve, mert férjemberből vétetett.” (1Móz 2,21-23.)

A mai áhítat — az előző írásban felvetett ígerész folytatásaként — az első emberpár találkozásának pillanatát mutatja be számunkra. A korábbi ígerészben olvashattuk, hogy Isten felvonultatta az állatokat az ember előtt, aki néven nevezte őket, de hozzáillő társat nem talált. Isten nem ugyanolyan társat keresett, mint az ember, hanem hozzáillőt, olyat, aki kiegészíti; egy társat, aki nélkül az ember nem teljes. Így álmodt bocsátott az emberre és elkezdődött a társ megformálása. Sokakban felmerül a kérdés, hogy Isten miért nem a porból, vagy más egyéb anyagból formálta a társat az embernek, miért éppen oldalbordából. Matthew Henry híres angol prédikátor egyszer ezt írta az ígerész magyarázataként: *„A nő Ádám oldalbordájából teremtetett. Nem a fejéből, hogy uralkodjék rajta, nem a lábfejéből, hogy Ádám rajta tapodjon. Az oldalából, hogy egyenlő legyen vele, karjai védelmét élvezze, szívéhez közel legyen, szeretetét élvezze.”*

Isten az asszony megalkotásával a legjobb barátot, a páratlan szerelmet, a legbensőbb bizalmast és az élethosszig tartó társat alkotta meg az ember számára. Amikor az ember felébred, és meglátja Isten legújabb teremtményét, így kiált fel: „*Ez most már csontomból való csont, testemből való test, asszonyember legyen a neve, mert férfiemberből véte-tett.*” Meglátja Évát, és önmagát látja benne. Nem egészen önmaga, de eddig ő hasonlít legjobban hozzá. Éva belőle lett: „*az ő fajtája*”, de más. Mégis ugyanaz. Hogy lehet ezt kifejezni? Azzal a szerelmes énekkel, amit olvasunk itt. Itt a másik nem gyönyörű más milyensége — és mégis, ez az ellenkező pólus tökéletesen kiegészít engem. Az egyik kommentár szerint a teljes egymáshoz való tartozást fejezi ki ez a mondat. Nem kifejezetten a csontját hiányolja az ember az oldalából, hanem felismeri a hozzáillőt, aki belőle, neki lett teremtvé.

Kívánom, hogy tudjuk elmondani Istennek: *Istenem, amit alkottál az életemben, az tetszik, és szeretném kifejezni felé a megbecsülésemet, nem csak azért, mert segítőtárs, hanem azért is, mert tőled kaptam. Istenem, adj erőt nekünk, hogy együtt, férfiként és nőként töltsük be küldetésünket a családban, a gyülekezetben, és a társadalomban.*

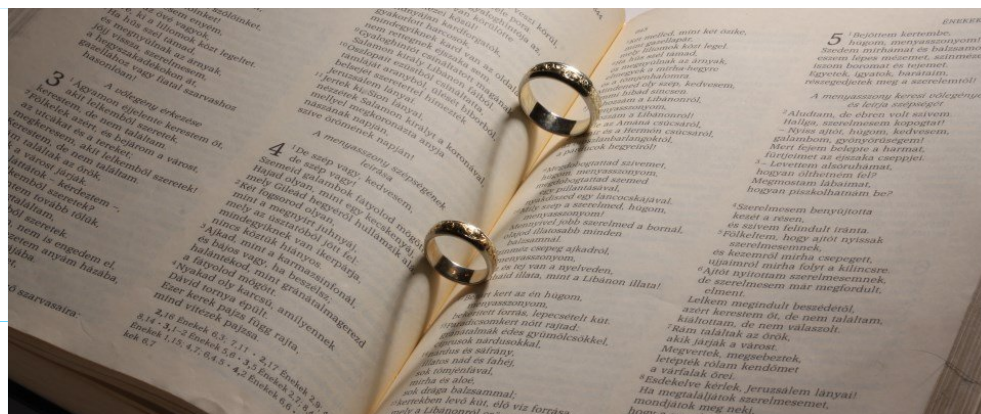
Oldhatatlan kötés

Jézus így válaszolt: „*»Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfivá és nővé teremtette őket?« Majd így folytatta: »Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgyhogy már nem két test, hanem egy. Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassza.«*” (Mt 19,4-6.)

A farizeusok egy — a mai korban már irrelevánsnak tűnő — kérdéssel keresik meg, kísértik meg Jézust: szabad-e az embernek bármilyen okból elválnia a feleségétől. Ő nem háritja el a kérdést pl. azzal, hogy ez egy magánügy, mindenki döntse el, hogy gondolja, és cselekedjen aszerint, ugyanakkor egy egyszerű igennel vagy nemmel sem felel, hiszen ennél összetettebb a kérdés. Kérdésre kérdéssel válaszol: *Nem olvastátok-e? Nem ok nélkül kérdez vissza, hiszen a farizeusoknak, a Tórárt ismerőknek pontosan tudniuk kellene a feltett kérdésre a választ. Jézus tudja jól, hogy a kérdésére csak egyféle választ kaphat tőlük (szuggesztív kérdés), így a feleletüket meg sem várva folytatja a válaszát három fontos területre rávilágítva:*

1) *Elhagyja:* a szülői ház elhagyása a különálló életet, új család kezdetét, felelősségvállalást, önálló gondoskodást, a szülők közvetlen ráhatásának a megszűnését jelenti. (A 21. században egyre nagyobb gondot jelenet, hogy a fiatalok erre a lépésre nagyon nehezen szánják rá magukat.)

2) *Ragaszkodik:* a házastársak egymáshoz való kapcsolata, ahogy a hitvesi fogadalomban elhangzik: jóban és rosszban, egészségben és betegségben. Egy tudatos döntés, hogy nem hagyom magára a társamat, elválaszthatatlanul össze vagyunk kötve. (Posztmodern társadalmunk egyre kevésbé ismeri ezt a fogalmat, a fogyasztó szemléletű gondolkodás szerint, ha elromlott valami, akkor el kell dobni és venni kell helyette másikat.)

3) *Egy testté:* egységben szellemileg, testileg és lelki-

leg is. Már nem létezik külön a te és az én, hanem csak a mi, csak az együtt, a közösen. (Isten eredeti teremtő tervében a házasság felbonthatatlan és semmiféle emberi tényező nem vethet véget egy ilyen egységnek.)

Imádkozzunk ma a magyar házasságokért, hogy az isteni rend uralkodjon a kapcsolatokon, hogy a férfiak és a nők el tudják hagyni a szülői házat, hogy ragaszkodni tudjanak a házastársak egymáshoz és hogy egységben, Isten eredeti teremtő tervének megfelelően működhessenek a házasságok!

János Ferenc

Elismerték dr. Fischl Vilmos MEÖT-főtitkár nemzetközi tevékenységét

Az Osztrák Honvédelmi Társaság külföldieknek adható legmagasabb kitüntetését, a tiszteletbeli lovagi tiszti keresztet kapta meg dr. Fischl Vilmos MEÖT-főtitkár 2017. január 3-án, kedden, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa (MEÖT) székházában tartott ünnepi díjátadón.

A főtitkárral együtt hasonló kitüntetésben részesült még dr. Sótonyi Péter, az Állatorvostudományi Egyetem rektora, dr. Besenyő János ezredes, a Honvéd Vezérkar Tudományos Kutatóhelyének vezetője és Lentulay György ezredes, az '56-os Szövetség tiszteletbeli elnöke is.

Az indoklás szerint dr. Fischl Vilmos az elmúlt időszakban olyan nemzetközi tevékenységet folytatott az ökumenikus tanács főtitkáráként Európában, amely kihatott az osztrák államra is.

A laudációt dr. Rüdiger Stix tábornok, az Osztrák Védelmi Minisztérium stratégiai kutatója mondta. Hangsúlyozta, hogy a manapság tapasztalható nehéz időkben különösen fontos feltenni a kérdést, mit jelent az európai identitás, mit jelentenek az európai értékek. Az ökumenikus tanács főtitkáráként Fischl Vilmos Budapesten olyan munkát végez, amely egész Európára, az európai értékekre hatással van. Értékes tevékenységéért Ausztria is igen hála.

A kitüntetést dr. Siegfried Albel, a Hivatásos Katonák Érdekvédelmi Szövetségének elöljárója adta át.

Megtudtuk, hogy a kitüntetésre dr. Nógrádi György professzor, biztonságpolitikai szakértő, az osztrák honvédelmi miniszter tanácsadója terjesztette fel a MEÖT főtitkárát.

Forrás: <http://evangelikus.hu/fischl-vilmos-meot-fotitkar-kituntetese>

A megbékélésért imádkoztak

Az ökumenikus imahét nyitó istentiszteletének résztvevői a reformáció indulásának ötszázadik évfordulójáról is megemlékeztek a budapesti Kálvin téri református templomban január 15-én.

A liturgiában a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa (MEÖT) tagegyházainak elöljárói szolgáltak, részleteket olvasva fel a Lutheránus–Római Katolikus Egység Bizottsága 2013-as – tavaly óta magyarul is elérhető – A szembenállástól a közösségig című tanulmányából, amely kijelenti: „...amikor a keresztyének emlékeznek azokra az eseményekre, amelyek kialakították egyházaik sajátos formáját, nem szeretnék ezt egymás nélkül tenni. Amikor emlékezünk a reformáció kezdetére, a keresztségünket vesszük komolyan”, mert „a protestánsok és a katolikusok hite olyan sok ponton közös, hogy közösen adhatnak ... hálát”. Az is elhangzott, hogy a közös emlékezés mellett „egyaránt helyet kell adni a hibák és vétkek feletti fájdalom, a személyekhez és az emlékezés tárgyát alkotó eseményekhez kötődő bűnök és bűnbánat megélésének”.

Reformáció katolikus szemmel

„Minél közelebb kerülünk Krisztushoz, annál közelebb kerülünk egymáshoz is, mert ő az a szőlőtő, amelyből mindnyájan kisarjadtunk” – mondta szentbeszédében Erdő Péter bíboros, prímás, Budapest-esztergomi érsek a Jn 15,1–5. alapján. Erdő Péter emlékeztetett: már a németországi reformáció előtt száz évvel is sokan érezték, hogy jelentős megújulásra szorul az egyház és a társadalom élete, de minden kezdeményezés elhalt a régi szervezeti és hatalmi formák miatt. A nagy németországi reformációban épp ezért „sokan a szabadító, roppant szélvihart látták, mások pedig a hit, az egyház, a közrend összeomlásának veszélyes lehetőségét vélték felfedezni”.

A bíboros beszélt a nagy nehézségek árán egybegyűlt trentói zsinatról is, ahol „a katolikus püspökök szintén az egyház megreformálásának programját fogadták el, ha másképpen is, mint azt a protestáns reformáció vezéralakjai hirdették”. Európa vallásilag kettészakadt, többnyire földrajzilag is világosan kijelölhető határok mentén, vagyis „sokan nem személyes hitük belső, lelki harcának eredményeképp fogadták el az egyik vagy másik álláspontot, hanem követték a világi hatalom elvárásait. A hitvitából nagyon hamar politikai vita lett, mint már korábban is nem egyszer az egyház történelme során” – mondta Erdő Péter.

A vértanúság ökumenizmusa

Az elmúlt több mint száz év során megújult a keresztyének egységének reménye. Visszautalt arra az időszakra, „amikor a hatalom a hívek minden megnyilvánulását az ateista ideológia mércéje szerint értékelte”, és amikor sokan megélték, hogy ellenszélben, de egy hajóban eveznek a keresztyének. „Krisztus követőinek életét mindig üldöztetés kísérte, és így van ez ma is: tavaly a vallásuk miatt üldözött emberek nyolcvan százaléka keresztény volt” – emelte ki a bíboros, és hozzátette: az ilyen fenyegetett országokban járva gyakran nem is nyilvánvaló azonnal, milyen felekezethez tartoztak az áldozatok. „Márpedig ha egy megkeresztelt embert pusztán azért gyilkolnak meg, mert keresztény, az vértanú, és azok közé tartozik, akik fehérre mosták ruhájukat a Bárány vérében. Ez is egyfajta találkozás a szőlőtőben, Jézus Krisztusban: a vértanúság ökumenizmusa” – jelentette ki Erdő Péter. A bíboros arra buzdított, hogy tanuljunk a múltból, tekintsünk Krisztusra, vállaljuk türelemmel a valódi párbeszédet, ne várjunk el egymástól olyan megoldásokat, amelyek valójában csak a saját hitelveinknek felelnek meg, tiszteljük Jézus Krisztus személyét, „aki ma is mértéke, lelke, erőforrása hitünknek és életünknek”. Hozzátette: ha nem is teljes a közösségünk hitben, szentségekben és szervezetben, az együttműködés, a kölcsönös segítség és szolidaritás már a missziós munkában és a tanúságtételben is lehetséges.

Szorongató szeretet

„Isten szeretete Krisztusban szorongató szeretet, amely sürget, ösztönöz, kényszerít, serkent, buzdít, motivál” – mondta a 2Kor 5,14–20. alapján Gáncs Péter evangélikus elnökpüspök. „Olyan szeretetről hallunk itt, amely csak a szerelemhez hasonlítható: perzsel, forró, tüzes, meg kell vallani, ki kell mutatni, látszik rajtunk, égünk, ha kell, elégünk benne. Ez a szenvedélyes szeretet a szenvedést is felvállalja a másikért. Nem véletlen, hogy Pál már az első korinthusi levélben ezt írja: »...úgy hátróztam, hogy nem tudok közztetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettről« (1Kor 2,2).

A megfeszített Krisztus imádkozik és imádkozni tanít minket: a kereszten megszólaló szavaival arra tanít, mit jelent megbékélni és békéltetni. A keresztnél nincs többé ellenség, akinek ne lehetne megbocsátani, akivel ne lehetne megbékélni. Itt nincs elvesztett élet annak, aki tud imádkozni. A

keresztnél senki nem maradhat magányos: Jézus egymásra bízta szomorú édesanyját és árván maradt tanítványát. Egymásra bíz minket is, és ránk bízta a békéltetés szolgálatát” – jelentette Ki Gáncs Péter.

A fal lebontható

A békéltetés szolgálatának szemléltetéséhez szimbolikus cselekedetet dolgoztak ki az imahét anyagát előkészítő németországi keresztyének, és tizenkét, köveket szimbolizáló dobozból építettek falat. A köveknek, amelyek elválasztanak minket Istentől és egymástól, nevük is van: szeretethiány, gyűlölet és megvetés, hamis vádaskodás, hátrányos megkülönböztetés, üldözés, szétszakadt úrvacsorai közöség, türelmetlenség, vallásháború, megosztottság, hatalommal való visszaélés, elzárkózás. *„A sort lehetne folytatni, fel lehetne itt is építeni a falat és lebontani bűnvalló imádság és ének alatt. Mert ez az igazi csoda: a fal, amelyet évszázadok, évezredek óta építünk egymás között, lebontható” – mondta az evangélikus elnök-püspök.*

A valódi akadálymentesítés

Ezt a csodát élték át a németek akkor, amikor leomlott a berlini fal. Gáncs Péter elmondta, hogy ez nem csak politikusoknak volt köszönhető: voltak elkötelezett keresztyének, az *Imádság a békéért mozgalom* tagjai, akik gyertyákat gyújtottak lakásaik ablakában, és imádkoztak a fal leomlásáért. Horst Sindermann, az NDK parlamentjének elnöke így fogalmazott keserűen a fal leomlásakor: *„Mindent megterveztünk, mindenre fel voltunk készítelve, csak épp a gyertyákra és az imádságra nem.”* *„Az imádság falakat tud bontani akkor is, itt is, most is közöttünk” – tette hozzá Gáncs Péter, és emlékeztetett arra a gondolatra, ami január 6-án hangzott el a reformáció*

ói emlékévként állami megnyitóján: a reformáció akadálymentesítés. „Értsük jól ezt a képet: az akadálymentesítést nem mi, emberek kezdtük! Az igazi akadálymentesítés ott kezdődött a Golgotán, és folytatódott húsvét hajnalán a nyitott sírnál. Az akadálymentesítés non plus ultrája, hogy a kő nincs többé a síron, szabad az út a halálból az életre, szabad az út az élet Ura felé. »Mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetiséget eggyé tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat (...) és eljött, békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek. Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához.« (Ef 2,14–18) Ezt a Lelket lehelte a feltámadott tanítványaira húsvét után és mondta: Békekesség nektek! Legyünk ennek a békekességnek a hirdetői, továbbadói, megélői, így adjuk tovább Krisztus szorongató szerelmét” – zárta igehirdetését Gáncs Péter.

A MEÖT tagegyházainak vezetői, köztük Steinbach József és Bogárdi Szabó István református püspökök, valamint a házigazda gyülekezet lelkésze, Páll László is szolgált a liturgiában.

Bagdán Zsuzsanna

Forrás: <http://www.reformatus.hu/mutat/a-megbekelesert-imadkoztak/>

Kedves Testvéreink!

Havi hírlevelünkbe, amely számos felekezet gyülekezeteibe, gyülekezeti tagságának körébe jut el elektronikus úton, szeretettel várjuk ökumenikus tárgyú híreiket, beszámolóikat!

Egyúttal felhívjuk kedves figyelmüket, hogy a hírlevél e-mailben továbbküldhető, illetve, ha van olyan ismerősük, aki havonta szeretné megkapni a hírlevelet, akkor a MEÖT e-mail címére küldött levélben adják meg az ő e-mail címét, és a következő hónaptól eljuttatjuk arra a címre is hírlevelünket!

Testvéri szeretettel:

„Az Úr közel!” hírlevél szerkesztői